

ET KOSTNICKÉ JISKRY Evangelický týdeník

13/2019

Příští číslo vyjde

2. května 2019

Z obsahu

* Svědectví tichosti

* Jistoty ve stáří

17. dubna 2019

ročník 104

cena: 13 + 3 Kč

Poselství k Velikonoční neděli



**KRISTUS VSTAL!
1 K 15,3-5**

Představuji si, jak na velikonoční neděli vycházím na ulici a zdravím sousedy: "Kristus vstal!" Co by si asi tak pomysleli? Že jsem cvok?

Lidé ale vědí, že jsem evangelický farář v důchodu. Asi si řeknou, že to s nimi myslím dobře. Někdo možná poznamená, že jsem mentální, jak říká jeden náš vnuk. A přitom pomyslete, vždyť to je velikonoční pozdrav v pravoslavné Rusi. Na youtube jsem našel video církevního obřadu moskevského patriarchy Kirilla při žehnání prezidentovi Putinovi, když byl zvolen prezidentem. Putin se hlásí k pravoslavné tradici. Patriarcha Kirill ho blahoslaví a vyznačuje roli církve, která je zcela a dokonale oddána blahu Rusi a tím také jejímu vůdci Putinovi. To je její vrcholný, ba svatý úkol.

Vstal Kristus proto, aby rozkvetla církev, která zná své místo v politické a mocenské struktuře země a národa, která má své jasné definované místo, tradičně i mocensky zajištěné a zná své poslání i svou důstojnost?

Zvažuji nad tím, jak církve dodnes stravují s obtížemi Ježíšův nedůstojný konec. Jak rušivě, ba děsivě Ježíš skončil. A jak ti, které pozval na cestu následování, neuvěřitelně překonali strach a nejistotu. A právě tehdy začali vyznávat: "Kristus vstal". Vyznávali, že Hospodin – Tvůrce nás všech, přijal tohoto vydaného, ba obětovaného služebníka. Hospodin nežehná vládcům a mocnářům, kteří svým vládnutím a mocenským počínáním ohrožují celý svět.

Ve ztišeném a přece troufalém vyznání se pokoušíme sdělit sobě a snad i těm, kteří jsou ochotni naslouchat, že se nám mocný Hospodin vydal do rukou. Volání "Kristus vstal" je jistotou, která touží po víře v život, který překonává omezenost smrti.

Tomáš Bísek
emeritní farář ČCE



Tři dny, které změnily svět

John Reed kdysi napsal v angličtině knihu „Deset dnů, které otřásl světem“. Účastnil se aktivně počátku tzv. Velké říjnové revoluce v Rusku. Přiznám, že jsem tu knihu nečetl, nepřitahovala mne, protože jsem už byl s mnoha dalšími svědkem, k čemu ty otřesy vedly. Zpočátku oprávněná sociální revoluce se změnila v krvavou diktaturu, která přinesla utrpení a smrt milionům lidí. Zdá se, že to je osud všech násilných proměn, dokonce i našeho husitství a zvláště francouzské revoluce. Já však chci dnes psát o největším převratu v dějinách lidstva, jehož základní boj se odehrál ve třech nocích a dnech. Během tohoto duchovního i tělesného boje padli jen čtyři lidé a odpadlo jedno useknuté ucho, mimochodem zase zázračně přirostlé. Jeden ze dvou ukřižovaných zločin-



ců našel v poslední chvíli cestu do věčného života. Hlavní hrdina zemřel po těžkém mučení příšernou smrtí. Jeho zrádce Jidáš nepochopil odpuštění nabídnuté slovy „Příteli,

konej svůj úkol“ (Mt 26,50), šel a oběsil se. Tomu všemu ovšem předcházela několikaletá příprava půdy mocnými kázáními, uzdravujícími

Dokončení na str. 2

Na obraz Krista, potírajícího zlo

*Tys, Kriste, zdrtil zlo, které se hnusně plazí
do cesty každé pravdě, do všech jejích snah!
Zlo, které zálučně svět proplétá a kazí
a jehož ostrý šíp tkví lidstvu v slabínách.*

*Tys přece slíbil nám, že už ta strašná zmije
své bledé pahýly nestmelí s tělem svým,
že sám dáš výkupné, jež naše viny smyje,
že otcem bude Bůh a člověk jeho syn.*

*Dvě tisíciletí zde lidstvo čeká stále:
Anděle příštích dob, jdi, řekni Otci již,
že místo jitřenky je temno neskonale
a že dar nebeský už mešká přespříliš.*

ALPHONSE DE LAMARTINE (1790-1869)

Velikonoční pozdrav

„Zasévá se tělo přirozené, vstává tělo duchovní“ (1K 15,44)

Vážení čtenáři, velikonoční svátky před nás staví zcela zásadní poselství Kristova evangelia. Hospodin dodržel svůj slib, shlédl na Izrael a jeho prostřednictvím na všechny národy. Bůh poslal Mesiáše – Krista, který splnil svou pozemskou misi. Položil svůj svatý život na oltář jako oběť za hříchy světa. Jeho oběť byla přijata a Ježíš podle svého slibu třetího dne vstal z mrtvých, aby vstoupil do nové dimenze a otevřel cestu všem, kteří mu věří.

Pro první křesťany se Ježíšovo vzkříšení dostalo do samého centra jejich vyučování a očekávané naděje. Vyučování apoštola Pavla nebo Janovo evangelium si bez důrazu na vzkříšení vůbec nelze představit. První křesťané na základě velikonočního evangelia žili nadějí vzkříšení. Zaseto bylo tělo přirozené – zmučené tělo Kristovo, které v hrozné agonii viselo na kříži, ale třetího dne vstalo tělo duchovní, které mělo nové atributy včetně nepomíjitelnosti. Zde nešlo o Kristovu stínovou existenci. Ježíš vstal z mrtvých a žil skutečný život v těle po své smrti. Proto smí apoštol vítězně zvolat: „Smrt je pohlčena, Bůh zvítězil! Kde je, smrti, tvé vítězství?“ (1 K 15,54b-55a).

První křesťané věřili, že slavné vzkříšení začalo Ježíšem a skončí velkým závěrečným vzkříšením v poslední den. To byl pro ně zcela základní impuls, aby své povolání od Boha investovali do služby v Ježíšově jménu. Pokud byl Ježíš zaslíbený Mesiáš, potom jeho následovníci mají ze všech sil proměňovat svou přítomnost k obrazu budoucnosti a žít a pracovat vstříc viditelnému Božímu království! Jménem Kostnické jednoty vám přeji, aby skutečnost Kristova vzkříšení proměňovala vaše životy a nesla je nadějí slavné budoucnosti v příchodu očekávaného a plně viditelného Božího království.

Pavel Černý, předseda Kostnické jednoty

Kalendáře a Velikonoce

V určitém kalendářním intervalu křesťané západního i východního obřadu slaví Velikonoce ve stejném datu. Jsou jádrem Kristova evangelia o nezměrné Boží lásce, která drží náš život ve všech jeho proměnách. I v té poslední. Ve vítězství nad smrtí. A mnohem více. Vede nás k naději na samý práh věčnosti. Televize u nás i v Evropě zmiňují toto společné slavení Velikonoc záběry z bohoslužeb. A zdaleka v nepřeplněných chrámech. Komentátor pak klade otázku, zda křesťané nejsou už jen relikvií v proudu současného myšlení a života. Alespoň u nás v Evropě. Až to tají dech. Apoštol Pavel také odpovídal v jeho době na podobné otázky a názory o křesťanech. Nejspíše i v rozhovoru na Areopágu. Snad právě proto do sboru v Efezu napsal, že my křesťané tu nejsme cizinci, ani žádní tuláci a světooběžníci. „Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině.“ (Ef 2,19) Jak to cítíme a vidíme dnes? Žijeme v rušném a velice zmateném světě. V čase svárů, napětí, nesmyslných bojů, pomlouvání, děsivého odplácení, poztráceného řádu. Prý v post faktické době. Vše, co se děje, je

Dokončení na str. 2

POLSKÝ PRIMAS: PÁLENÍ KNIH O HARRYM POTTEROVI JE NEPŘÍSTOJNÉ

Pálení knih o čarodějnickém uční Harrym Potterovi, které zorganizoval kněz jedné z farností nedaleko Gdaňsku, je podle polského primase Wojciecha Polaka nepřístojné. Podle jeho prohlášení, které zveřejnila polská katolická agentura KAI, se knížky nepálí, knížky se čtou a o jejich obsahu se diskutuje. Polak uvedl, že pálení knížek vytváří mylnou víru, že když se tímto teatrálním způsobem zničí údajně špatný nebo duchovně škodlivý obsah, čtenáři se jím nenakazí. Metropolita hnězdenský, kterému titul polského primase náleží, připomněl, že duchovní, kteří chtějí navracet lidi na víru, nemají pálit knížky, ale vést je ke kritickému hodnocení toho, co čtou. V neděli 31. března v ohni kromě bestsellerů britské spisovatelky J. K. Rowlingové, které část konzervativního kléru dlouhodobě kritizuje za údajnou propagaci černé magie, skončila také díla hinduistických mudrců či romantická upíráská sága Stmívání. Skončilo v něm i několik figurek zvířat, maska patrně přivezená z cesty mimo Evropu nebo dětský deštník s kočičkou Hello Kitty. Informace o této akci, které se původně šířily po sociálních sítích, považovali novináři nejdříve za aprílový žert, ale když se ukázalo, že se skutečně stala, přinesla o ní zprávu média po celém světě. Za pálením knih o Harrym Potterovi stál kněz Rafal Jarosiewicz, který věřící vyzval, aby přinesli věci spojované s okultismem, magií nebo čarodějnictvím. V úterý vydal krátké prohlášení, že „spálení knížek a dalších věcí bylo nešťastné“. Uvedl, že jeho cílem nebylo vysmívat se jakékoliv skupině nebo náboženství, tento čin nebyl namířený proti knížkám jako takovým. „Jestli někdo moje chování takto pochopil, chtěl bych se mu z hloubi srdce omluvit,“ napsal Jarosiewicz.

podle [www.krestandnes.cz](#)

NĚMECKÝ SOUD SE ZABÝVÁ ANTISEMITSKÝM RELIÉFEM NA KOSTELE Neobvyklou stížností na antisemitismus se musí zabývat soud v německé spolkové zemi Sasko-Anhaltsko. Žalobu na církevní obec ve Wittenbergu podal muž, jemuž se nelíbí část gotické výzdoby místního kostela. Zobrazuje totiž Židy v obscénním kontaktu s prasetem. Stěžovatel proto žádá, aby byl kamenný reliéf z památky UNESCO odstraněn, informoval server Spiegel Online. Středověký antisemitský reliéf na kostele ve městě, ve kterém působil v 16. století reformátor Martin Luther, je už dlouho předmětem debat a sporů. Sám Luther je také autorem řady antisemitských výroků. Reliéf zobrazuje samici prasete, které kouká pod ocas rabína a další Židé jí pijí ze struků. Podobným reliéfům se v dějinách umění říká Judensau, tedy česky židova či židovská svině, a kromě Wittenbergu je lze nalézt na kostelech především v dalších německých městech, například v Řezně, Magdeburku či Norimberku. Prase je v judaismu považováno za nečisté zvíře. Žalobu na evangelickou obec ve Wittenbergu, která městský kostel spravuje, podal muž z Bonnu, který reliéf považuje za urážlivý. Stěžovatel, který je podle německých médií členem židovské obce, požaduje, aby byla antisemitská karikatura z kostela sejmuta. Podle serveru Spiegel Online se soud ve městě Dessau-Rosslau bude muset nyní vypořádat s otázkou, jakou ochranu si reliéf zaslouží. Debata, kterou podání žaloby ve Wittenbergu vyvolalo, není na toto téma zdaleka první. Už od roku 1988 je proto v zemi před reliéfem zapuštěna pamětní deska, která měla přispět k usmíření. Umístěna byla před kostel z iniciativy skupiny křesťanů, k nimž patřil i současný premiér spolkové země Sasko-Anhaltsko Reiner Haseloff. Ten se sám v minulosti přimlouval za to, aby antisemitská plastika zůstala na svém místě. "Pokud ji odstraníme, nebude nám už nic připomínat, abychom se postavili svým dějinám," řekl. Kdy soud vynese rozsudek, zatím není jasné. [www.christnet.eu](#)

KARMEELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ ODKOUPILA ČESKÁ BISKUPSKÁ KONFERENCE

Česká biskupská konference se v březnu stala jediným vlastníkem Karmelitánského nakladatelství. Jde o další krok v konsolidaci společnosti. Ta dosud patřila sedmnácti subjektům. „Nejdůležitější je, že bude zachováno katolické nakladatelství s bohatou produkcí pro nejširší okruh čtenářů, které má ambici vzdělávat ve víře a zušlechťovat lidské nitro,“ uvádí v souvislosti s odkoupením společnosti generální sekretář ČBK Stanislav Příbyl, který se stal novým jednatelem Karmelitánského nakladatelství. ČBK jako majitel chce podle jeho slov sledovat dva cíle. Prvním z nich je zachování produkce křesťanské literatury a sítě obchodů, v nichž se prodávají nejen knihy KNA, ale i menších katolických a křesťanských nakladatelství.

(red)

Kalendáře a Velikonoce

Dokončení ze str. 1 položeno do škodolibé otázky. V takovém ovzduší není snadné přiblížit našim současníkům obsah a poselství evangelia. Ono přináší zcela opačné důrazy. A tak možná vypadáme jako bychom byli odněkud „z jiného světa“. Činit to bez laciného podbízení nebo autoritativní nadřazenosti to také není snadné. Vskutku, Kristovo vítězství nad hříchem a smrtí je prvek z jiného, Božího světa, který se rozprostřel nad tím, ve kterém žijeme. Proto křesťané po celá staletí, opření o Kristovo vítězství nad smrtí, právě o Velikonocích to připomínají, ať už jakkoli rozmanitě ve svých historicky vyvinutých denominacích. Odvážně se vydávají na dráhu života, kde se prostě s Pánem Bohem počítá. A sdělují, že toto je jejich „fac-tum“ pro každou dobu. I pro tu naši. Podobně to vyřizoval apoštol Pavel v Efezu. Ať si naše okolí nás i dnes vnímá jako exoty. Svým postojem, službou, otevřeností, vstřícností jen zveme všechny do rodiny Božích dětí. Zvláště o Velikonocích.

Josef Hromádka

Tři dny, které změnilý svět

Dokončení ze str. 1

zázraky, ale také léčkami a intrikami nepřátel. Vlastní drama se však opravdu odehrálo ve třech dnech. Po zvláštním vyvrcholení čtvrtetní hostiny, po temném zoufalství noci, po martyriu Velkého pátku, po pusté prázdnotě Bílé soboty zavlála na Boží straně vlajka vítězství: JEŽÍŠ BYL VZKŘÍŠEN. Mnozí lidé to dnes považují za bajku, ale titíž pochybovači oddaně věří, třeba že jednou přesídlíme na jinou planetu, nebo si dokonce sami vytvoříme novou. Jiní považují události Velikonoc za epizodu, která zaniká v mohutných revoltách, válkách i podivuhodném pokroku v mnoha oblastech. Jen jedna věc se lidstvu stále nedaří: Vytvořit svět bez válek, bez nenávisti, beze lží, bez rozpadu rodin, bez terorismu, diktátorů a miliardových zlodějů. Válka jako druhá světová tu nikdy předtím nebyla. Jak by asi vypadala ta třetí, nepodaří-li se jí zabránit? A přece to bylo již jednou provždy vyřešeno ve třech dnech za hradbami malého města Jeruzaléma. Ne že by to velký Soudce a Režisér odbyl mávnutím ruky. Naopak na tom pracoval od té doby, co tady lidičkové na Zemi zaclánějí. Jen

vzpomeňte, že měl hotový plán hned při prvním lidském osudovém škobrtnutí, když řekl hadovi pokušiteli, že „semeno ženy“ (pouze ženy, muži vyloučení!) „rozdrtí lstivému plazovi hlavu, ale on mu bolestivě poláme patu“. A pak se celými dějinami bloudícího lidstva táhne červená nit budování a ochrany Božího lidu, který dostal Zákon, aby se dobře vědělo, co má být a co nemá. Pán Bůh málokdy dělá něco bez důkladné přípravy. Ale potom to šlo ráz na ráz. Když někdy zahlédnu v televizi beznadějně štosy právnických listin, dobrozdání a odvolání, říkám si: Jen se nesoudit před lidskou justicí! Táhne se to roky i desetiletí a rozsudek je někdy těžko k pochopení. Tak tedy po přípravě několika tisíciletí a po asi třicetiletém vzorovém životě Božího Syna na Zemi sjelo Boží rozhodnutí jako blesk z nebe. Kristův apoštol Pavel to vyjádřil skvěle: „*Bůh vzkřísil z mrtvých Ježíše, našeho Pána, jenž byl vydán pro naše přestoupení a vzkříšen pro naše ospravedlnění*“ (Ř 4,24-25). Který lidský soud by mohl lépe vyřešit naše životy beznadějně zamotané do hříchů a vin? Zdá se to tak rychlé a přitom to má být věčně platné, že se nám tomu těžko věří. Pořád se nám plete

Jidáš

Učedník Jidáš se připojil k následovníkům Ježíše Krista v době, kdy už byl Ježíš poměrně hodně veřejně známý. Viděl a poznal Krista jako toho, který zázračně uzdravoval z nemoci, vyháněl demony a křísil mrtvé. Zaujalo ho jeho učení, a proto se rozhodl, že ho bude následovat. Chtěl se změnit, nebyl zřejmě spokojený se svým životem, a Kristus ho nakonec i přijal mezi své nejbližší spolupracovníky. Dostalo se mu tím určité moci a vlivu. To se pro něj ale stalo pokušením. Nevíme, zda zrovna toto anebo něco jiného způsobilo, že se Jidáš až tak moc od své původní povahy a jednání nelišil. Nedokázal se vzdát světské ctižádosti a nevzdal se ani lásky k penězům. Myslel si, že se může dál držet svých názorů a spoléhat na vlastní úsudek. Neodpustil si dál kritizovat a odsuzovat. O čem to svědčí? O tom, že se Ježíši nepoddal cele. Přijal sice místo služebníka, ale nepřijal Kristovo přetvářející svědectví a poselství, které bylo a je i dnes poselstvím evangelia. Jidáš byl z podstaty manipulá-

tor a byl pyšný. Nechtěl vidět své chyby a nedostatky. Byl přesvědčen, že svým úsudkem a dovednostmi ostatní převyšuje. Přestože denně poslouchal Ježíšovo učení, přestože viděl, že Ježíšův život je naplněný láskou a nezištností, dál v sobě choval závist a chamtivost. Své úmysly, ale i činy motivované namyšleností si před sebou vždýcky dokázal obhájit. Jak ho vidí Bůh, to ho nijak zlástř nezajímalo. Kristus často opakoval, že jeho království není z tohoto světa a to Jidáše rozčílovalo. Očekával, že jeho guru bude jednat podle jeho představ. Místo proměny začal čím dál víc pochybovat. Kdyby byl on na místě Ježíše, rozhodně by si nenechal nic líbit. Dokázal by zosnovat patřičnou vzpouru. Vůbec nechápal, co Ježíš Kristus myslel tím, že sobě i učedníkům předpovídal soužení a pronásledování. Představoval si, že vládnoucím králem Jeruzaléma se stane Ježíš a že on bude vládnout s ním. Když pomáhal při zázraku
Dokončení na str. 3

Každý je volán

Je to velmi známý a zvláštní příběh o obrácení Saula. Z člověka, který nenáviděl křesťany se stal apoštol, který nejvíce přispěl k rozšíření církve, který nám zanechal nejvíce epištol a který se stal skutečně Ježíšovým nástrojem a nesl jeho jméno národům. V Kristu není nikdo předem odsouzen, nikdo není zařazen do kasty z které není úniku. Každý může být povolán být jeho nástrojem a je také volán. V tom je nádherné poselství Velikonoc – každý je volán bez ohledu na minulost. U Saula, pozdějšího Pavla to bylo skutečně zázračné zastavení, zázračná zkušenost. Každý toto povolání může prožít jinak, ne tak dramaticky, ale zcela určitě to musí být osobní setkání, osobní proměna provázená Boží silou. Nádherné na tomto oddílu je postava Ananiáše – Pán ho pověřil, aby Saula z Tarsu vyhledal – a ten i přes námitky a pochybnosti o minulosti Saula, jde za ním a teď ta nádherná slova, to opravdové přijetí – Saule, můj bratře, posílá mne k tobě můj Pán – chce, abys opět viděl a byl naplněn Duchem svatým. To Ananiášovo přijetí: Saule můj bratře, přeneseně: Mirku, Pavle, Ládo ... můj bratře, Jano, Martino, Věro... moje sestro. Vidět i v tom o kom pochybují svého bratra a sestru. A že Pán chce, aby jejich zrak prohlédl. Je to výzva i pro nás křesťany dnes, abychom viděli nově a byli naplňováni Duchem Božím. Vidíme kolem sebe i v jiných evropských zemích jak lidé opouštějí svoji křesťanskou identitu. Na druhé straně však vidíme i mnoho povzbuzujících. Ježíš v mnoha zemích žije v srdci křesťanů a mnozí na povolání odpovídají osobním přijetím a proměnou srdce. Na mnoha místech jsou i dnes, a to velmi intenzivně, křesťané pronásledováni a to i tak, že jejich životy jsou ohroženy. Co je však překvapující, velká většina je velmi statečná, stojí jim za to trpět, protože oni nejsou formální křesťané, křesťanství pro ně není jen morálka a tradice, ale živá víra, posílující vědomí, že jsou Božími dětmi. Kdyby toto pod nátlakem opustili, ztratili by smysl života.To by mělo být pro nás obrovskou inspirací. Zvlášť o Velikonocích by nás měla naplňovat radost z úžasného daru, který je pro všechny lidi, který proměnil svět a stále proměňuje, z Boží lásky, z oběti našeho Pána Ježíše Krista a z jeho vzkříšení. Ježíš žije. Jak úasně to můžeme prožívat i nyní a jak nás povzbuzuje svědectví z ne tak dávné doby sovětských koncentračních táborů. *O Velikonocích jsme se všichni, kdo jsme byli uvězněni pro náboženské přesvědčení, spojili v jediné Kristově radosti. Všichni jsme byli vtáženi do jednoho pocitu, do jediného duchovního triumfu oslavující jediného věčného Boha. Nebyla to slavnostní paschální bohoslužba s hláholem zvonů, v našem táboře nebylo možné se shromáždit k bohoslužbě, svátečně se obléci a připravit všechno potřebné k Velikonocům. Naopak, bylo mnohem víc práce a víc obtěžování než obvykle. A potom najednou byly Velikonoce zde: velké, svaté, duchovní, nezapomenutelné. Bylo to požehnáno přítomností vzkříšeného Boha mezi námi – požehnáno pokojnými sibiřskými hvězdami a našimi bolestmi. Jak naše srdce tloukla plna radosti s velkým Vzkříšeným. Smrt je přemožena, zmizel strach, jsou nám darovány nekonečné Velikonoce. Plnost těchto podivuhodných Velikonoc ti posíláme z našeho vězeňského tábora.*

Jan Trnka

40 dnů s Biblí 2019: Jste pokřtěni v Krista 2

Pokračování z minulého čísla a dokonáním těchto klíčových, zakládajících událostí!

Tyto všechny události (vymezení hranic vodstev na počátku, záchrana praotcovy rodiny z potopy, vytažení Mojžíše ze smrtonosného Nilu, vyvedení lidu z otroctví skrz moře a přechod Jordánu do země zaslíbené, ale i návrat z babylonského zajetí „u řek babylonských“) a všechny tyto události jako dílo Boží, jako život zachráněný ze smrti, jako Hospodinovo vítězství nad nepřítelem, ba jako „stvoření z ničeho“: ty všechny se jak ozvěnou znovu ozývají „pod způsobou“ Ježíšova jordánského křtu a nově, plně se odehrávají a dokonávají v jeho ukřižování a pohřbu, v jeho vzkříšení a vyvýšení, a jednou i v jeho očekávaném návratu. Jako by se tu koncentrovaly a rekapitulovaly, jako by tu svůj důvod i cíl našly celé dějiny spásy (J 1,14; Ef 1,3-14; Ko 1,14-20)! A všechno to – pro Krista – ústí i do našeho křtu (1 K 10,1; 1Pt 3,20-22; Ko 2,11-15; 3,10n; J 19,34).

Křest (a večeře Páně) se ne náhodou podobá i starozákonním obřadům, jimiž Hospodin ony velké činy lidu zvěstoval a v nichž mu obnovoval jejich platnost. Ať už jde o obřizku (Gn 17,6nn) či sabat (Ex 20,8-11; Dt 5,12-15), ať jde o různé oběti a svátky (Ex 13,1-16), o milostivá léta a oddlužení chudých (Lv 25; Dt 15), ať už pomyslíme na Boží příkázání (Lv 25,39-42; Dt 6,20nn): tam všude se – ve „způsobách“ slavností, stolování, omývání, každodenních činů – připomínaly a zpřítomňovaly Boží

dary stvoření, exodu a smlouvy. Jan Kalvín tyto rituály a ustanovení proto nazývá starozákonními „svátostmi“ (Inst. IV, 14, 18-21): Hospodin jimi v Izraeli zjednával památku svým činům, obnovoval skrze ně jejich platnost, ba sdílel v nich svou stvořitelskou, spasitelnou a pečovatelskou přítomnost. Ozařoval jimi všední den svou slávou a ve všem pozemském tak dával probleskovat svým tvůrčím a vykupitelským skutkům. Izraelitovi i hostu, svobodnému i otrokovi, zajištěnému i nucnému dával tak Bůh vždy znovu podíl na své odvěké dobrotě, ale i na bratrské péči lidu Izraele: O svátcích pesachu se Izraelita radoval ze své svobody, skutečné, anebo doufané – jako by vycházel z Egypta; to proto, že jeho otcové kdysi vyšli z Egypta. V sobotu si odpočinul od své práce, jako Stvořitel odpočinul na počátku a tak korunoval své dílo. O svátcích či při obětech se poveselil a nasytil, postaral se o své potřebné (Ex 20,10n; Dt 12,7.12; 14,28n). Nazveme-li všechny tyto různorodé obřady s Kalvínem „svátostmi“ Starého zákona, potom křest a večeře Páně – navrhuji někteří biblisté – také nejsou jedinými „svátostmi“ – v širším slova smyslu – je pak už samo shromáždění církve, tělo Kristovo, přítomnost křesťanů ve světě (1 K 3,16n; 6,19; 12,13nn; Ef 1,22n), zvěstování evangelia a odpuštění hříchů, bratrovo slovo (Ř 10,8-10; J 20,22n), vzájemná služba bratří a sester (Ř 12,1nn); ale i prostřený stůl (1 Tm 4,1-5), manželství a rodičovství (Ef 5,32n; 1 K 7,14), dítě, o které

pečujeme, člověk ve všelijaké bídě (Mt 18,1nn; 25,31nn): Tam všude – a tak různorodě – se s námi přece setkává Pán Ježíš osobně; tam všude dostáváme podíl na jeho díle nového stvoření a exodu, podíl na jeho kříži a vzkříšení, na jeho utrpení i slávě. Tam všude probleskuje Kristova láska a spása, vláda a péče. Přičemž ony dva výsadní, zvláštní a přímé Kristovy (rituální) odkazy, křest a stůl Páně – v teologii tradičně nazývané „svátostmi“ – všechny ostatní projevy Kristovy přítomnosti jaksi zahrnují, osvěcují a staví do jeho světla, uvádí do jeho služeb. Křest – podobně jako starozákonní děje, obřady a svátky – není jen niternou či individuální zkušeností, nýbrž obléká člověka do Krista a vtěluje ho do Kristova společenství. A podobně lámání chleba sytí nejen věřící srdce, nýbrž dotýká se i těla, utváří jednotu těla Kristova a inspičuje nové sdílení statků, novou vzájemnou ohleduplnost (Sk 2,38-47; 1 K 10,16n; 11,26-34). Právem mluvíme o „bohoslužbě všedního dne“. Ve starozákonních „svátostech“ se slévají a zpřítomňují Boží skutky stvoření, exodu, smlouvy, stejně jako naděje na nové stvoření, nový exodus či novou smlouvu. A právě tyto skutky i naděje – nyní ztělesněné a dokonané v Kristu – se ozývají a zpřítomňují i v našem křtu (a po různu v oněch dalších „svátostech“). O ně všechny ve křtu jde, do nich všech nás křest vtahuje: pro Krista a v něm.

David Beňa

Pokračování přístě

Jidáš

Dokončení ze str. 2

nasycení pětitisícového zástupu, dělal to populisticky a aby se zviditelnil. Ačkoliv byl u všech Ježíšových činů, viděl jakou má Ježíš moc, měl možnost poznat a pochopit, jakým způsobem pracuje Ježíš, ale byl zaslepen svými sobeckými zájmy. Dělal si velké naděje, o to větší potom bylo zklamání. Máme tu před očima příklad lidského myšlení a jednání, které je blízké mnoha lidem i dnes, zvláště těm, kteří jsou blízko politické moci, blízko toho mít moc vládnout a můžeme být takového přístupu svědky nejen na úrovni vlády, ale také i u církví a vedoucích církevních pracovníků, např. u katolické církve, jde o tzv. klerikalismus, ale může se tak lehce dít i např. ve vedení našich sborů a při různých aktivitách i v naší církvi. Všichni máme tak hodně blízko k tomu být zaslepeni vlastními sobeckými zájmy.

Mezi problémy, s nimiž se dnes setkáváme, patří jednak přírodní katastrofy, které musíme přijímat a překonávat s vyrovnanou myslí, ale také ty ostatní, které vznikají naším vlastním přičiněním, vycházejí z člených anebo nevědomých nedorozumění mezi lidmi. Je to problém, který vzniká ze střetu ideologií, politických či náboženských, kdy lidé mezi sebou bojují pro malicherné cíle a ztrácejí povědomí základní lidskosti, která nás všechny spojuje v jednu lidskou rodinu. Dodnes existuje vrozená nemoc vládců, touha po zvětšování moci a je zřejmé, že války propagují sociální skupiny a politici, kteří s konkrétním konfliktem spojují své sobecké zájmy. A když nám nehrozí takovéto války, zakládáme války mezi sebou, v rodinách, mezi sousedy, proti homosexuálům a podobně. Pořád tu jsou lidé podobní Jidášovi, kteří by chtěli Boha vlastnit, kteří by ho chtěli používat jako bůžka pro štěstí nebo pro plnění vlastních přání. Ale to je magie, to je protiklad víry. Křesťanství nám přece říká, že lásku k Bohu nelze oddělit od lásky k člověku. Křesťanství nám ukazuje hluboké spojení mezi lidstvem a božstvím. Máme milovat druhé v Božím světle tak, že v nich vidíme obraz Boha. Všechny naše toulhy a očekávání mají mířit ke zdroji lásky, kterým je Bůh. Logikou tohoto překročení sebe sama je, že skrze bližní je s námi Bůh v Kristu. Co znamenalo, když Ježíš svým učedníkům předpovídal těžký úděl? Myslel tím, že je třeba v tomto těžkém světě na sebe brát kříž a pomáhat nést kříž těm, kteří pod křížem padají. To bychom si mohli vzít za své jako trvalý úkol. Nejenom na sebe brát svůj kříž, ale pomáhat nést kříž těm, kteří pod křížem padají. Kristus při společné večeři s apoštoly a učedníky pravil: „Nebudete-li jíst tělo člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život.“ (J 6,53)

Ježíš tady nabízí duchovní hodnoty, ne světské pocty. S něčím takovým Jidáš nesouzněl, proto podněcoval spory, šířil klam a opakoval námitky, které proti Ježíšovu učení vznášeli zákoníci a farizeové. Stal se z něho vytrvalý rýpal a zpochybňoval všechno, co prosazoval Ježíš. Jidášův pohár trpělivosti přetekl při návštěvě v Šimonově domě, když Marie pomazala Spasiteli hlavu a nohy vzácnou masť. Ježíšova výjtka, když se proti němu ohradil, ho velmi rozčílila. Uražená pýcha a touha po mstě v něm strhly poslední zábrany. Odešel, aby se dohodl s knězi, že jim Ježíše vydá. Prodal jej za třicet stříbrných, což byla tehdy cena otroka. Vydal jej potupě a nedošlo mu, že i ke smrti. Svou zradou chtěl dát Spasiteli za vyučenou. Spoléhал se na to, že se Ježíš jako Boží Syn nedá, nebo že mu jeho příznivci pomohou a osvobodí ho. Tenhle obchod mu ale nevyšel, jak si myslel. Kristus všechna příkoří, která se na něj navalila snášel odevzdane, natož aby se bránil. Když to Jidáš viděl, začala se ho zmocňovat hrůza z toho, že prodal svého Mistra a vydal jej na smrt. Začal mít výčitky svědomí a chtěl svoji zradu napravit. „Zhřešil jsem, zradil jsem nevinnou krev!“ (Mt 27,4) Od kněží se ale jen dočkal odpovědi: „Co je nám po tom? To je tvoje věc!“ (Mt 27,4) I když Jidášem pohrdali využili ho pro svůj záměr. Když potom před nimi vyznal svůj hřích, odvrátili se od něho. Obrátil se také k Ježíši a prosil jej, aby se vysvobodil. Ježíš Jidáše neodsoudil, litostivě na něj pohlédl a řekl: „Pro tuto hodinu jsem přišel na svět“. Jidášův konec byl takový, jakým končí všichni, kteří zjistí, že nemají neomezenou moc a že nakonec budou poraženi. Většinou takové končí tak, že si sáhnou na život. Tak končí i Jidášův život. Život, který místo toho, aby byl oslavou Boha, nemá s Bohem vůbec nic společného. Těm, kteří se tvrdosťně budou považovat za ty, že nad ně není, že jedině oni to myslí s námi a se světem nejlépe, že jsou nepostradatelní, dokonce z nich mnozí budou mít plná ústa zbožných frází, těm Kristus řekne: „Pryč ode mě, protože jste mě zapřeli a já zapřu i vás.“ (Mt 10,33) Ano, Kristus říká někdy hodně náročné věci. Naše víra je náročná cesta a my jsme na tuto cestu pozváni, protože vede k životu. Je to cesta lásky, ve smyslu sebepřekročení, vykročení z vězení našeho sobectví, osobního i církevního. Na této cestě zakusíme obrovské osvobození a obrovskou radost. Jdeme tou cestou, jdeme za Kristem, jdeme s Kristem, byť by nabídka světa kolem nás zněla seblálakověji.

Sepsal: Dušan Ehmgig

(Inspirováno texty Evangelia, Dalajlámou a T. Halíkem)

Velikonoční meditace

Sedm posledních slov našeho Spasitele z kříže

Čtvrtek - Čtvrtá věta

Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?

Představte si, že tuto otázku položíte svým rodičům nebo že se vás takto zeptají vaše děti. Zřejmě neexistuje hroznější otázka, položená rodičům od svých dětí. Zřejmě je jen málo horších věcí, které mohou udělat rodiče svým dětem, než je opustit. Když Abraham obětuje Izáka, Bůh mu v poslední chvíli zadrží ruku. Sám sobě však ruku nezadrží a svého Syna obětuje. Tváří v tvář této realitě působil směšně naše občasně obavy, abychom to se svojí horlivostí pro Boží věci nepřeháněli. Známý kazatel J. Piper napsal: „Na každého neopatrného křesťana, který nesprávně zaměřenou horlivostí „odrovná“ sám sebe a rozbije svoji rodinu, připadá podle mého odhadu tisíc těch, kdo táhnou se světem, a Ježíše považují za užitečný doplněk. Problém je, že jako špatný příklad dáváme oněch pár neopatrných“. Naštěstí pro nás Bůh to z lásky k nám přehnal – obětoval svoje dítě. Díky tomu, by potom jeden ze základních postojů našeho následování Krista měla být vděčnost a od toho se odvíjející otázka – jak a čím tě mohu, Pane, uctít?

To, co vyřkl Ježíš na kříži, prožilo mnoho jeho následovníků – tedy pocit opuštěnosti Bohem. Pocit, že nebeský Otec již není otcem, ale pouze Bohem. (Mimoходом toto je jediné místo, kde Ježíš svého Otce nazve v modlitbě Bohem.) Protože Ježíš na sebe vzal naše hříchy, pocítil i důsledek hříchů – tedy opuštění Bohem. Jeho výkřik na kříži není výkřikem mysli pomatené bolestí, ale konstatováním skutečnosti zapříčiněné našimi hříchy. Hřích nás odděluje od Boha a cestou zpět je pouze pokání. Chtěl bych nás v tomto velikonočním čase povzbudit k přemýšlení, zda nějaký hřích nestojí mezi námi a naším nebeským Otcem a zda se právě proto necítíme od Něj opuštěni. Zda jsme vydali všechny oblasti svého života pod Jeho vládu.

Texty ke čtení: Mt 12, 22 – 34, 13, 22 – 30, Fp 3, 7 - 8

Pátek - Pátá věta

Žízním…

Možná, že bychom na konci Ježíšova života z jeho úst očekávali cosi patetičtějšího. Neznamená snad Ježíšovo „žízním“ vyjádření duchovní žízně? Určitě ne. Ježíš vykřikne, žízním…, protože má žízeň. Tímto téměř posledním slovem proneseným z kříže ukazuje na svoji zranitelnost, kterou na sebe dobrovolně bere, když se zřiká božských poct a stává se člověkem. Jakoby nám zde bylo sdělováno, že Kristus sestupuje doprostřed našeho „žízním“; do našich zápasů, bolestí a nezodpovězených otázek. Zároveň vidíme, že žádná z těchto otázek pro něj nesmyslná a banální není. Velikonoce se mohou v kontextu tohoto výkřiku stát výzvou k našim zvoláním či vyjádřením toho, co skutečně nosíme na srdci, co nás bolí a trápí. Přiznám se, že jsem ještě možná před půl rokem nevěděl, co mnozí v našem sboru prožívají za trable (a to zřejmě vám jen málo). Tváří v tvář této skutečnosti bych rád spolu s vámi Bohu pověděl, ano, bolí to, nebo - je to složité, nepřjemné… ale důvěřuji ti. Chtěl bych vám přát pozehanané prožití Velkého pátku. Chci vás povzbudit k tomu, abyste se dokázali zastavit a třeba v kontextu těchto krátkých meditací a textů z Písma s nimi spojených, promýšlet svůj život s Pánem.

Texty ke čtení: Mk 15, Jan 19.

Text k přemýšlení:

Je nutné, aby zesílila jistota, že existuje ten, kdo drží v rukou osudy tohoto pomjivého světa, kdo má v rukou klíče od smrti a podsvětí, kdo je alfou i omegou.

(Jan Pavel II.)

Sobota - Šestá věta

Je dokonáno

Tato slova vyřkl muž, který měl „to nejlepší ještě před sebou“. Bylo mu přece teprve 33 let. Jak někdo takto mladý může říci, že je dokonáno? Buď proto, že se mu život vymkl z rukou a on skončil na popravišti (a proto nic jiného říci nemůže), nebo proto, že co měl na této zemi vykonat, beze zbytku splnil – tedy dokonal. V případě Krista platí to druhé. Splnil vůli svého Otce. A přesně o to v našich životech jde. Můžeme dělat mnoho věcí, investovat do hodně oblastí, které ale z hlediska věčnosti mají malou cenu. Smyslem života se může stát úsilí co nejvíce vidět, stihnout, vydělat, zažít, zajistit rodinu atd. Na tom není v zásadě nic špatného, pokud to není smyslem života. Druhá cesta potom je úsilí naplnit vůli Pána Boha s tím, že vše ostatní mít mohu, ale nestojí ani nepadá s tím můj život. Pán Ježíš nám svým „je dokonáno“ ukazuje, že pouze to druhé má smysl. Jednou nikdo z nás nebude litovat, že toho více nestihl, nevydělal, neviděl. Pokud něčeho litovat bude, potom toho, že nemůže vyznat „je dokonáno“, tedy vykonal jsem, co ode mne Pán chtěl.

Texty ke čtení: Jan 20, Sk 20, 24,

Text k přemýšlení:

Naše víra není souborem optimistických iluzí, je to cesta, na níž jsme čas od času všichni vystaveni peklu pochybností a poušti Božího mlčení. Naše víra, pokud je živá, obemyká všechny polohy života a záchvěvy lidského srdce, nic lidského jí není cizí – ani to, co vy prožíváte. Ano, je to pravda – je to pravda odpoledne Velkého pátku. A to jediné, co k tomu můžeme dodat, je toto: dějiny neskončily odpolednem Velkého pátku. Cesta vede dál. Vede dál, mlčením Bílé soboty – až k ránu, které konečně přineslo světlo; světlo, které ve tmách svítí, a tmy ho nepohltily.

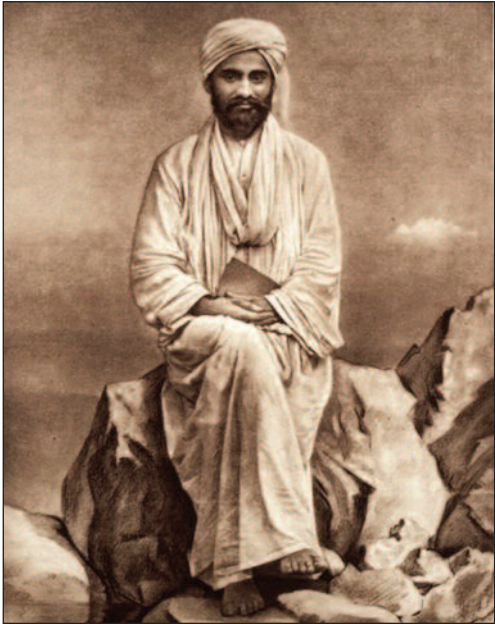
(T. Halík)

Dokončení na str. 4

Indický misionář

SUNDAR SINGH

3.9.1889 RAMPAR NA SEVERU INDIE – ASI 18.4.1929 HIMALÁJE



Sundar Singh pocházel z hinduistické sekty siků, která neuznává kastovníctví. Matka jej jako chlapce svěřila do výchovy jednoho poustevníka - askety (*sadhu*) sídlícího v pralese a pak ho poslala do americké církevní školy v Ludhianě, aby se naučil anglicky. Když v r. 1903 zemřela, Sundar Singh upadl do duševní krize, měl sebevražedné úmysly a okázale spálil Bibli. V nočním vidění se mu po úpěnlivých prosbách zjevil Ježíš Kristus, Singh uvěřil a chtěl se stát misionářem. Otec ho proto vydědil a

bratr ho dokonce chtěl zabít, pomohl mu však jeden Brit. V r. 1905 se dal v Simle pokřtít a pak sloužil malomocným v Sabathu. V r.1906 začal své misijní putování ve žlutém oděvu askety. Vrátil se do rodné obce, ale pak se opět vydal na misií do Pandžábu, Kašmíru, Afganistánu, Balučistánu a (v r.1908) do Tibetu. Byl pronásledován – vězněn i kamenován. Měl mystické zážitky a uplatnil charisma uzdravování. V r.1909 vstoupil do anglikánské bohoslovecké koleje v Lahore, ale po roce odešel. Odmítal anglikánskou liturgii, bohoslužebné roucho a vůbec kritizoval západní civilizaci a kulturu jakožto popření křesťanských hodnot. V r. 1912 žil opět jako poustevník, ale v r. 1918 znovu kázal v jižní Indii a na Cejlonu, v r. 1919 byl pozván do Malajska, Číny a Japonska. V letech 1920-22 navštívil Velkou Británii, Holandsko, Spojené státy a Austrálii. Všude nacházel posluchače, ale šokovala ho evropská povrchnost a sekularizace. Po opětovném působení v Tibetu v r. 1923 se vrátil vyčerpán. V letech 1925-1927 pobýval doma a u přátel, věnoval se meditaci, spisovatelství a společenství. Přes odpor přátel se v dubnu r. 1929 znovu vydal do Tibetu, ale někde v Himalájích zemřel.

Zavrhoval evropské způsoby misie a zvolil cestu, která podle jeho představ odpovídá Indii, včetně mystiky, ekstáze a kvietismu. Byl nazýván „*apoštolem s krvavou stopou*“.

Z jeho spisů jmenujme: *U Mistrových nohou* 1922, *S Kristem a bez Krista* 1929, *Skutečnost a náboženství* 1924, *Hledání skutečnosti* 1925 a *Vidění duchovního světa*. Mnohem později vyšlo: *Skutečný život* 1965 a *Opravdová perla* 1966.

Ti, kdo se obrátili k Mistrovi s otevřeným srdcem, pocítí jeho moc a zakusí pokoj. Kříž nese ty, kdo nesou kříž.

Bůh se zjevuje v knize přírody, protože je sám jejím původcem.

Bohuslav Vik

Velikonoční meditace

Sedm posledních slov našeho Spasitele z kříže

Neděle - Sedmá věta

Ježíš hlasitě zvolal: „Otče, do tvých rukou svěčuji svého ducha!“ Po těch slovech vydechl naposled.

Ani v jednom evangeliu není napsáno, že Ježíš zemřel. Zřejmě je tomu tak záměrně. Evangelisté zdůrazňují, že smrt nakonec neměla a nemá poslední slovo. Zároveň nás Ježíšova poslední slova odkazují k naději vzkříšení. V naší společnosti jsme realitu smrti vytěsnili za zdi nemocnic a léčen, přední stránky časopisů plní zdraví a úspěšní, průměrný věk se v posledních letech prodlužuje... a přesto na nás realita smrti dotírá. Jakkoli máme mnoho věcí pod kontrolou, smrt si nikdo z lidí „neochočíl“. Naděje křesťana je v tom, že i v umírání může sám sebe svěřit do rukou dobrého Boha. Obraz „svěřit se do rukou“ evokuje dítě, které se bojí (stejně jako se my bojíme smrti), zároveň je jeho strach překonán tím, že je v rukou rodičů, kterým důvěřuje. I kdyby bylo vše špatné, je-li v rukou milujících rodičů, svět je takový, jaký má být. Velikonoční týden nás vede k spočinutí v náručí dobrého Otce a to jak v životě, tak ve smrti. Zároveň k naději, že smrt nemá poslední slovo, protože po ní přichází slavné vzkříšení!

Text ke čtení: Žalm 23

Text k přemýšlení:

Problémem není „přlišná víra“ církve, ale něco docela jiného. My křesťané určitě nehřešíme přehnaným nadšením při vyhlídce na věčný život, ale spíš jeho nedostatkem. Člověk, který se prohlašoval za nevěřícího, svěril se jednou svému příteli knězi: „Já nechodím do kostela. Ale někdy se mi stává, že při úmrtí některého známého musím jít na hřbitov. Tam slyším kněze nebo duchovní správce. Říkají: ‚Tento muž, tato žena vstanou!‘ Rozhlédnu se kolem po lidech. Nikdo nevypadá, že by se zaradoval. Ani se nepohnou. A vím, že to jsou věřící. Já, který v tu pošetilost nevěřím, si přitom říkám, že kdybych tomu věřil, byl by to pro mne ohromný šok. Ale chápete? Znamenalo by to, že bych musel křičet, skákat, rozejít se se vším, co jsem předtím dělal. Kdybych tomu uvěřil, volal bych: Hurá! sláva!, které by zaznívalo až do končin země. A zatím jim to všechno neříká nic a každý zůstává nezüčastněně na svém místě.“

David Novák
předseda Církve Bratrské

Cesta do Emaus

Lukáš 24, 13-35

Uvedený, velmi známý text nás uvádí do období po Ježíšově ukřižování. Dva učedníci jdou z Jeruzaléma do Emaus. Nevíme, co je vedlo k rozhodnutí odejít z Jeruzaléma. Možná to byly velikonoční události, které byly hlavním tématem jejich vzájemného rozhovoru během společného putování. To, co prožili v uplynulých dnech, je naplnilo smutkem a pocitem sklíčenosti. Ježíšovo ukřižování bylo pro ně hořkým koncem všech nadějí, které v něho jako Mesiáše vkládali. Ježíš v jejich myslích zůstal velkým a mocným prorokem, se kterým prožili tři nádherné roky života a služby. Ale jejich představy, které spojovali s Ježíšovým mesiášským posláním, zůstaly nenaplněny. Překvapením pro ně byla informace žen, které se vrátily od Ježíšova hrobu se zprávou o prázdném hrobu a vidění andělů, kteří jim řekli, že Ježíš je živ. Někteří z učedníků si informaci o prázdném hrobu osobně ověřili, ale to nic nezměnilo pocit smutku a beznaděje, kterých byli plni.

Někde cestou se k nim přidal třetí poutník. Nejprve šel s nimi a tiše naslouchal. Potom se začal ptát. Jeho otázky vedly učedníky k tomu, že otevřeli neznámému poutníkovi svá bolavá srdce. To je moment, který se od té doby, ve kterém se odehrál emauský příběh, stále opakuje. Ježíš přichází k nám, křesťanům, ve chvílích, kdy se snažíme porozumět Bohu a jeho vůli, kdy zápasíme se svou nevěrou či pochybnostmi, v situacích, kdy je naše srdce naplněno zklamáním a dalšími negativními emocemi.Ve chvílích, kdy se cítíme být sami, se svými problémy, pocity, je Bůh vedle nás, aby naslouchal našim myšlenkám, pocitům našeho srdce, vysloveným i nevysloveným otázkám.

Ježíš se přidává k poutníkům. Nepřichází jako ten, který by kritizoval, odsuzoval, nebo udělal přednášku z novozákonní teologie. Jde vedle poutníků a naslouchá. Jako křesťané možná máme pocit, že když přicházíme k Bohu třeba v modlitbě, tak stojíme na pomyslném Božím koberečku, na kterém se musíme Bohu zpovídat z toho, co a jak jsme udělali, podat úplný přehled našich aktivit, které lze zařadit do oblasti služby Bohu. Bůh jako soudce a nejvyšší vládce Božího království, který od nás čeká výkony odpovídající nárokům, které jsou na nás kladeny. Tyto a jiné

představy ve vztahu k Bohu mohou někteří křesťané mít. Příběh o putování učedníků do Emaus je mimo jiné o tom, že Bůh nás osvobozuje od našich vlastních mylných představ, které o něm můžeme mít, aby nám ukazoval svůj pravý Boží charakter. A počíná si při tom jako laskavý a citlivý Pastýř, který zná dokonale nás i situace, ve kterých se nacházíme. I když jsme s Ježíšem ušli nemalý kus naší životní cesty, může být naše poznání ve vztahu k Bohu, jeho vůli a díle v určitých oblastech našeho života či situacích jen částečné. Bůh nám to nemá za zlé. Ježíš vede poutníky k tomu, co je zaměstnává a trápí. Vybízí je k upřímnosti, otevřenosti, jakoby jim jinými slovy říkal: chci vám naslouchat a čas při tom není rozhodující. A oni hovoří rádi a cele se otevírají neznámému společníkovi, aby mu sdělili své názory i pocity spjaté s velikonočními událostmi. Neznámý poutník vše trpělivě vyslechl a potom vyjádřil údiv nad nevěrou svých společníků, aby jim vzápětí začal vykládat Boží slovo a postupně od začátku Starého zákona začal vše vysvětlovat, co se vztahovalo k Ježíši a Božímu dílu záchrany, které Ježíš o Velikonocích naplnil. Bůh naslouchá nám, křesťanům, ale touží po tom, abychom si udělali čas na to, abychom i my naslouchali jemu.

A že to stojí za to o tom vypovídá pokračování příběhů o putování učedníků do Emaus. Co se přitom odehrávalo v jejich srdcích, o tom hovoří v závěru oni sami, když jeden druhému říkají: "Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?". Srdce hořící láskou k Bohu, vztah víry, který se z pochybování mění na postoj naprosté důvěry malého dítěte ve vztahu ke svému nebeskému Otci, touha žít s Bohem naplno ve všech situacích, do kterých nás postaví. To je něco, co jako křesťané potřebujeme čas od času prožít. Prožít, že Bůh skrze Ježíše a Ducha svatého zapaluje naše někdy vychladlá srdce, boří hranice křesťanské setrvačnosti a stereotypů, aby podobně jako v případě učedníků na cestě do Emaus, obnovil náš vztah víry k Ježíši jako našemu Spasiteli a Pánu.

Není divu, že ve chvílích, kdy pro učedníky neznámý společník dává najevo, že nastal čas se rozejít, jsou proti tomu. "Zůstaň s námi, vždyť už je k večeru a den se nachýlil", přemlouvají neznámého přítele. Bůh vzbuzuje v našem srdci, bratři

a sestry, touhu po trvalém společenství s ním, nejen na chvíli, ale napořád. A neznámý společník se nedal dlouho přemlouvat a zůstal. Ve chvíli, kdy sedí společně u stolu, se z hosta stane hostitel a učedníkům se otevírají oči a oni poznávají vzkříšeného Ježíše. Pro učedníky to byl tak silný zážitek, že navzdory všem zvyklostem se ještě ten den vracejí do Jeruzaléma, aby to, co na cestě do Emaus prožili, pověděli ostatním učedníkům a od nich slyšeli stejnou zprávu. Pán je vzkříšen. Pán byl opravdu vzkříšen, je živý a my jsme toho svědky.

Víra nebyla na začátku setkání učedníků s Ježíšem, ale stála na jeho konci. A spolu s ní i větší poznání Ježíše jako laskavého Pastýře, který buduje naši víru, bratři a sestry, abychom se z jeho vítězství nad zlem a hříchem mohli radovat v našich životech i my.

Martin Legát

Inzerce

TRADIČNÍ DESETIDENNÍ ZÁJEZD DO IZRAELE s Fredy Winklerem od 15. do 25. listopadu od Eilatu na Golanu a do Betléma nabízí Ludmila Hallerová.

Informace na:
hallerova@volny.cz 774 572 671.

č. 5

Pozvánky

ZVEME VÁS SRDEČNĚ NA KONCERT dvou sborů do kostela Sv. Jindřicha a Kunhuty vPraze - Novém Městě, Jindřišská ulice. V úterý 30. dubna v 19 h zde vystoupí ženský pěvecký sbor Klaebu Damekor z Norska a pražský komorní smíšený sbor KVAS s dirigentkou Michaelou Kočnarovou. Zazní duchovní i lidové skladby. Vstupné dobrovolné, bude použito pro potřebu kostela. Přijďte a vezměte s sebou své přátele!

* * *

EKOLOGICKÁ SEKCE ČESKÉ KŘESŤANSKÉ AKADEMIE zve k účasti na ekumenické bohoslužbě ke **Dni Země**, která bude v úterý 30. dubna 2019 od 18 h v pražském kostele Nejsvětějšího Salvátora (u Karlova mostu).

Kázáním poslouží sestra farářka Mgr. Martina Viktorie Kopecká z Církve československé husitské, zpěvem pěvecký sbor Gabriel.

(JNe)

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace: Soukenická 15, 110 00 Praha 1, tel.: + 420 770 624 052, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 592 Kč, jednotlivé číslo 13 +3 Kč. Č.ú.: 228961190/0300
Redaktorka: Helena Bastlová
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů.
Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne: Grafotechna plus, s. r. o. Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13
Distribuci provádí:
* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka 800 300 302
adresa pro písemný styk: Česká pošta oddělení periodického tisku Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné zásilky: ADLEX s.r.o. Xaveriova 1888/45, 150 00 Praha 5 tel.: 251566451; 603716570
Fax: 251566451, e-mail: adlex@adlex.cz
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X